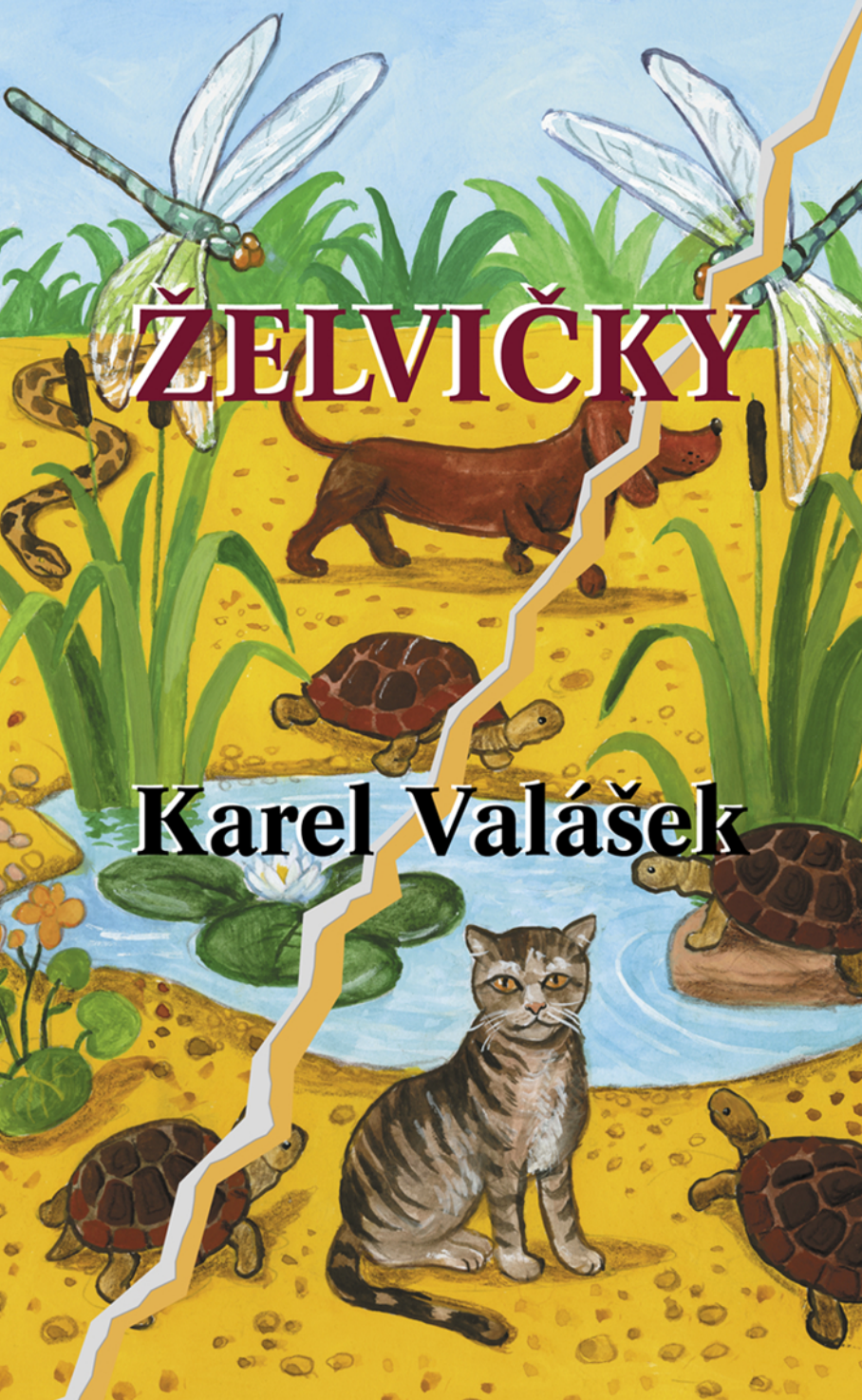

ŽELVIČKY

Karel Valášek

ŽELVIČKY

PRAHA 2004

Karel Valášek: Želvičky
Vydání první.
Copyright © 2004 Karel Valášek
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křížíkova 16, Praha 8, www.baronet.cz.
v roce 2004 jako svou 969. publikaci.
Přebal a vazba © 2004 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2004 Oldřich Liška.
Korektor Josef Frajs.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Štefánikova 2, Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978 80-7214-746-3

BARONET
Praha 2004

Karel Valášek

ŽELVÍČKY

TOMÁŠ

Tomáš Majer se narodil v Praze. Vyrosl v obrovském paneláku, ve kterém žilo tři tisíce lidí. V domě byly široké a dlouhé chodby, kde děti jezdily na kolech a hrály míčové hry. Tomáš se od ostatních dětí lišil svým vzhledem. Měl mohutný trup, tenké ručičky, slabounké nožičky a šiřatou hlavu. Vypadal jako velký brouk.

Když bylo Tomášovi šestnáct, řekl mu strýc Jiří: „Čekají na tebe ženy, víno a zpěv.“ Strýc Jiří byl veselá kopa a bývalý lev vináren. Tomášovi se strýcova řeč nelíbila. Nevěřil, že na něho někde čeká ženská, protože všechny spolužačky se mu vysmívaly. O vínu Tomáš věděl své. Jednou si koupili s kamarádem krabici levného jablečného vína a bylo jim špatně. Ze zpěvu míval Tomáš pravidelně trojku.

Strýc Jiří tenkrát nevěřícímu Tomášovi řekl: „Musíš pro to něco udělat. Stačí, když budeš chodit plavat a trochu cvičit.“

Při loučení dal strýc Jiří Tomášovi herdu do zad a řekl: „Nech si narůst delší vlasy, aby ta tvoje šiřka nebyla tak šiřatá.“

Tomáš strýce poslechl. Plaval, cvičil a nechodil k holiči. Narostly mu husté, černé, kudrnaté vlasy a o nějaké šiřaté hlavě už nemohla být řeč. Jeho ruce, nohy a rama se obalily slušivým svalstvem. Tomášovi se už nikdo neposmíval. Spolužáci měli z jeho statné postavy respekt a děvčata se za ním otáčela.

Předpověď strýce Jiřího se začala naplňovat. Nejdříve Tomáš několikrát ochutnal kvalitní víno. Potom mu několik dívek, které se domnívaly, že se stanou zpěvačkami, zazpívalo. Nakonec se objevila první žena Tomášova života.

Tomáš jezdil na plovárnu v Hostivaři. Tam se vyhřívala urostlá paní. Měla mohutná prsa, široké boky a obrov-

skou bránu, která se zřetelně rýsovala pod tenoučkými plavkami. Když si žena všimla, že po ní Tomáš pokukuje, několikrát se na něho usmála. V osm hodin večer Tomáše do sebe pohltila jako malinu. Dříve než mu a sobě sundala plavky, přehodila přes ně deku.

Ta žena byla dvakrát tak stará jako Tomáš a byla vdaná.

MARCELA

Na vysokou školu se Tomáš nedostal. Místo vojny nastoupil na civilní službu do Vinohradské nemocnice. Tam byla spousta sestřiček, z nichž některé byly velice pohledné. Nejhezčí z nich se jmenovala Marcela. Byla o dva roky starší než on. Bydlela na ubytovně v nemocnici a Tomáš u ní často přespával. Zabíjel dvě mouchy jednou ranou. Jednak s Marcelou studoval vysokou školu milování, jednak to měl blízko do práce.

Uběhl rok a zdálo se, že je všechno v nejlepším pořádku. Jenže Marcela si umanula, že chce dítě a svatbu. Eventuálně i obráceně. Nejdřív svatbu a potom dítě. Tomáš zbaběle prchl. Necítil se ve svých dvaceti letech na takové věci dostatečně zralý.

Marcela potom na Tomáše najela vozíkem s léky, ale nebylo jí to nic platné. Jejím řečem o tom, že zneužil situace a setřel pel jejího mládí, se Tomáš smál. Vyjmenoval jí několik ženatých doktorů, které měla před ním, a připomněl jí, že její pel pečlivě stíral jakýsi Honza celé tři roky od jejího nástupu do nemocnice.

JOLANA

Tomášovi rodiče měli pěknou chatu na Sázavě. Jejich sousedé měli také hezkou chatu, ale navíc měli několik dcer. Nejstarší z nich, Jolanu, nenápadně podstrčili Tomášovi.

Jolana neměla prsa ani boky, ale ženská to byla. To by se nejmenovala Jolana. Tomášovi se moc nelíbila, ale byla při ruce. A dokonale ovládala orální sex. Kde se to naučila, čert ví. Tomáš ji nikdy s nijakým klukem neviděl. Asi si to nacvičovala s nějakou pomůckou.

Soused Dvořák snil o tom, že až se Jolana a Tomáš vezmou, obě parcely se spojí a vznikne tak maxiparcela. Mezi chatami, které stály blízko sebe, se postaví jakási přístavba, čímž vznikne superchata, která nebude mít na celé Sázavě obdoby.

Prvním Tomášovým úkolem bylo zbavit Jolanu panenství. Někdo by řekl, že je to snadný úkon, ale Tomášovi to nešlo a nešlo. Jolana patřila mezi ženy, u kterých se ta překážka musí odstranit chirurgicky. Provedla to mladá lékařka z vinohradské nemocnice, se kterou byl Tomáš jedna ruka.

Potom čekal Tomáše druhý úkol. Vzít si Jolanu za manželku. Možná, že by se tak i stalo, nebýt jedle. Majer senior porazil vysokou jedli, která padla sousedům na pozemek. Při pádu zničila dva jalovce a smrk. Bylo po přátelství. Pan Dvořák udělal v rozčilení naprosto nepochopitelnou věc. Šel na obecní úřad a tam pana Majera udal, že kácí dřeviny bez povolení. Mezi Majerovými a Dvořákovými začala vleklá válka. Někdo by si pomyslel, že láska Tomáše a Jolany zesílí podobně jako tomu bylo v případě Romea a Julie. Kdepak. Jolana byla správná dcera svého otce. Hrozila Tomášovi za plotem sekerou.

RENATA

Po skončení civilní služby nastoupil Tomáš do kanceláře u firmy, která se zabývala dovozem a distribucí léků. Vypadalo to tam jako na ministerstvu zdravotnictví. Pánové nosili kravaty, dámy zahalené pupíky.

Strýc Jiří řekl: „Tomáši, teď je ti jednadvacet let. Vydrž! Za dvacet let tady budeš ředitelem.“

Možná, že by se tak i stalo, ale byly tu dvě okolnosti, které tomu zabránily. Tou první byla kolegyně Renata a tou druhou kapitalismus. Renata byla žena, která se vymykala všem měřítkům. Stojí za to zmínit se o ní podrobněji.

Jednoho pondělního rána přišel Tomáš do kanceláře, uvařil si kávu a dělal, že čte noviny. Každé pondělí to bylo zlé. Po víkendu na chatě necítil ruce ani nohy. Tentokrát pracoval hlavně s krumpáčem a lopatou.

„Čau, chlapečku, jak bylo na chatě?“ Do kanceláře vtančila jeho kolegyně Renata. Pěkná mladá žena, 25 let, svobodná se špatnou pověstí.

„Jako vždycky, dřina,“ odpověděl Tomáš a začal skládat noviny.

Renata zapnula počítač a začala se upravovat. Kolem ní začaly lítat vlasy a padat různé dámské předměty na zem.

Tomáš jí řekl, že ho to ruší.

„Už to bude, chlapečku,“ řekla Renata a vyndala si pinzetu. Potom bylo skutečně тихо, jenom občas slabě zasténala. Nakonec Tomášovi přinesla asi třicetimetový chlup a dala mu ho na stůl. Řekla: „To je krása, vid', chlapečku? Ten není z obličeje.“ Pak se zasmála svému vtipu a zeptala se Tomáše: „Proč tak dřeš na té chatě?“

„Všichni tam dřeme, to je taková nemoc. Nevyléčitelná. Honíme se za trochou ovoce a zeleniny a snažíme se, aby naše chaty nespadly,“ odpověděl Tomáš a dodal: „Rozešel jsem se s Jolanou.“

„A nebylo by lepší si těch pár jablek a rajčat koupit?“ zeptala se Renata. Tomáš jí odpověděl: „Samozřejmě, že bylo. Přišlo by to mnohem levněji. Spočítal jsem, že mámu letos přišlo jedno rajče asi na sto korun. Koupili jsme skleník a museli jsme vybudovat základ. Jenže, Renato, to ty jako nechatař nepochopíš. My chataři máme z vypěstované zeleniny dětinskou radost. Je to jako když matka porodí dítě.“

Renata se zamyslela a řekla. „Prý se dneska na chatách dějí pěkné věci. Lidé tam lítají nazí a tak. Říkal mi

Mirek, že byl u kamaráda na chatě, a že spali s manželkami všichni čtyři na jedné palandě. A poslouchej, chlapecku, baví tě to jezdit stále na jedno místo?“

„To, že ten tvůj Mirek spal ve čtyřech na jedné palandě, je možné. Chaty bývají malé. O tom, že by ale provozovali hromadný sex, jak si ty myslíš, o tom silně pochybuji. Jednak na druhé palandě spává pět dětí, jednak lidé jsou za celý den tak unavení, že okamžitě usínají. Vím to z vlastní zkušenosti. S tou nahotou tě také zlamu, Renato. Je pravda, že se chataři svlékají. Muži mají na sobě jenom trenýrky. Je zajímavé, že žádný nemá plavky. Ty šortky bývají potrhané a jsou od různých barev. Nikdy neuvidíš opravdového chataře v trenýrkách nových, i když před chatou stojí auto za milion. Ženy se tolik nesvlékají a pokud ano, tak zásadně do starších vyrudlých kalhotek. Ty, na rozdíl od mužského prádla, bývají čisté a nepotrhané. Některé chatařky ukazují svá řadra, což bývá pro chataře, kromě piva, jediným osvěžením. A k tvé poslední otázce, Renato. Chataři jezdí na jedno místo celý život proto, že se domnívají, že to jejich místo je to nejkrásnější na světě. Občas někam vyrazí, ale brzy se kajícně vrací na svou chatičku.“ Tomáš ukončil svou řeč a chtěl se pustit do práce.

Renata se zvedla od svého stolu a sedla si Tomášovi na klín. Začala ho pusinkovat po celém obličejí a prozpěvovat: „Tak ty si na té chatě nic neužiješ, ty můj chlapečku-chudáčku-miláčku!“ Tomáš Renatu opatrně sundal ze svého klínu s tím, že by někdo mohl přijít. Renata zůstala stát před Tomášem a začala se vlnit v bocích. Tančila na nějakou neslyšitelnou hudbu. Byla na ni hezká podívaná. Renata byla štíhlá a měla pěkná kulatá řadra. Otáčela se, kroutila pusou a vrtěla zadkem. Pak se zastavila a škemrala: „Roztočíme to tam do rána. Tvá máma bude zírat. Jolana pukne vzteky. Bude brečet za plotem.“

„Renato, nech toho. Na chatu k nám přijet můžeš, ale upozorňuji tě, že moc legrace si tam neužiješ. Spát se chodí v deset a hajat budeš jinde než já, protože nejsi

moje snoubenka. Když budeš zlobit, máma na tebe vezme plácačku na mouchy. A páru má, to si piš,“ řekl Tomáš. Považoval rozhovor za ukončený.

Renata mu dala pusy, plula ke svému stolu a zpívala:

*„Ten můj kos,
ten má nos.“*

Renata byla krásná, 180 cm vysoká a správně stavěná ženská. Ve volných chvílích skládala básně. Zapisovala si je do tlustého sešitu s červenými deskami. Také sbírala různá pořekadla, rčení a výroky. V sešitu měla zapsané i všechny milence. Byl tam i Tomáš. U jeho jména bylo poznamenáno: datum, velikost nadprůměrná, něžný, vytrvalý, opakovat a velký vykřičník. Stalo se to asi před měsícem. V podniku byly tenkrát oslavy a pilo se. Když se nastěhovala k Tomášovi do kanceláře, ukázala mu svůj sešit a recitovala mu své výtvary. Všimla si, že Tomáš zaregistroval zápis se svým jménem, a tak řekla: „Neboj, mám teď Boba a Romana. Budeme tady v kanceláři jako bratr a sestra, chlapečku.“ A skutečně celý měsíc byl klid a mír.

Oba konečně začali pracovat. Tomáš ani nešel na oběd. Snědl jenom nějaké sušenky. Asi ve tři Renata prohlásila, že ji ta blbárna už nebaví, že jde nakupovat a že bude do šesti zpátky. Dala Tomášovi pusy na tvář a zmizela. Asi v půl šesté uslyšel Tomáš z chodby křik: „Co čumíš, ty megero?“ Aha, vrací se Renátka.

„Je to číslo a zvíře,“ pomyslel si Tomáš. Je jazykově nadaná, chytrá a bystrá. Firma ji královsky platí. Renata udělá práce za dvě jiné. Svou špatnou pověst si způsobila svým nadprůměrným zájmem o sex. Chlapi tvrdí, že je to způsobeno hysterií z toho, že je stále ještě svobodná. Ženské se domnívají, že Renata je nymfomanka, která se po vystřídání neuvěřitelně velkého množství mužů začala zaměřovat na ženy. Paní Černá, třicetiletá, vdaná, s jedním dítětem, vyprávěla, že když o vánocích dávala

Renatě pusu, vrazila jí jazyk do pusy a pak se smála jako blázen. Paní Kinelová uváděla, že ji Renata chytila oběma rukama za prsa s tím, že zjišťuje, zda jsou pravá. Paní Kudláčková, starší dáma s funkcí uklízečky, měla s Renatou zkušenosti nejhorší. Jednou ji přistihla, jak stojí polonahá v šatně před zrcadlem a usilovně tře choulstivé místo v rozkroku. Renata jí prý řekla: „Čistím si kalhotky, které mi ušpinil jeden nešikovnej blbec.“

Paní Kudláčková od té doby chodila Renatu do šatny pozorovat. Jednou, když si Renata svlékla kalhoty a hledala sukni ve skříni, paní Kudláčková nějak škobrtla a vletěla do šatny. Renata dělala rukou sprosté pohyby a nazvala paní uklízečku megerou a šmírákem.

Pan doktor Brázda, který seděl v kanceláři s Renatou před Tomášem, vyprávěl následující příběh. Jednou za ním přišla manželka a zeptala se Renaty, jestli jí to nevadí. Renata vstala, uklonila se a řekla: „Ó nikoliv, madam. Váš pan choť je velmi šarantantní pán a vy jste půvabná dáma. Bude mi ctí.“ Pak si sedla a mlátila do klávesnice jako divá. Manželka pana doktora povídala něco o dětech a když se od něho dověděla, co potřebovala vědět, prohlásila že ji bolí hlava a že je dusno. Pan doktor to neslyšel a tak se manželky zeptal, co říká. Žena to zopakovala a rozvedla to trochu šířeji. To byla chyba. Na Renatu to bylo moc dlouhé a už ji to přestalo bavit. Otočila se a řekla: „Musíte tu vaši hrůzu víc prohánět, madam.“

Křik na chodbě ustal a Renata vtančila do kanceláře. Měla na sobě černé šaty, co vypadají jako kombiné. Na hoře špagetová ramínka, obrovský výstřih, dole látky tak na dva kapesníky.

„Co tomu říkáš, chlapečku? To je nákup, co? Tobě jsem také něco přinesla,“ řekla Renata a vyndala z kabelky malý balíček. Byly v něm dvojce slipy. Jedny se srdíčky, druhé s nápisem I love you. „Pěkně je tu vyzkoušíme,“ řekla a hnala se po zipu Tomášových kalhot.

„Renato, nech toho,“ řekl Tomáš a prohlížel si dárek. V životě nic takového neviděl. Jeden malý trojúhelníček

a tři tenké pruhy látky. To je snad pro homosexuály, pomyslel si.

„To si vezmeš s sebou na služební cestičku. Ty to ještě nevíš, chlapečku, ale jedeme spolu na týden až do Londýnečka. Ty a já. Už v září, to je za chvíli. Angličani jsou studení, budu se muset spokojit s tebou. Ty krásné kalhotky jsem ti koupila proto, abych se měla na co dívat,“ řekla Renata.

S tou cestou to bude asi pravda, pomyslel si a začal si Renatu prohlížet jako by ji v životě neviděl. Zjistil, že je to nádherná ženská a ucítil tlak v klíně.

Renata vstala a začala tančit. Zastavila se u dveří a řekla: „Pěkně se tu zamkneme.“ Otočila klíčem a vykuleným očím Tomáše sdělila: „Zahrajeme si na Anglii.“ Potom dotančila k Tomášovi, sundala si lodičky a vlezla z druhé strany pod Tomášův stůl. Zezdola se ozvala: „Můj chlapečku malý, kam tě jenom dali?“ Renata trhla zipem Tomášových kalhot a začala pod stolem provádět neplechty. Tomáš hladil její krásné dlouhé vlasy a zdálo se mu, že stoupá do nebe. Pohyb v ráji skončil. „To zvíře mi vysálo i část mozku,“ pomyslel si Tomáš.

Vtom někdo začal lomcovat klikou u dveří. Bylo šest pryč. Uklízečka paní Kudláčková zavolala: „Je tam někdo?“ Tomáš vyskočil a současně trhl zipem u kalhot. Renata zařvala. Stal se totiž malér. Do zipu se zachytil ne pramínek, ale pořádný pramen jejích vlasů. Začala ječet: „Ty blbečku, dělej něco!“ Tomáš se snažil. Trhal zipem sem tam, ale všechno bylo marné. V zipu bylo uvězněno i Tomášovo spodní prádlo. „Nůžky!“ řvala Renata a snažila se Tomáše dotlačit hlavou ke dveřím. „Vždyť jsou na chodbě na řetízku,“ namítl Tomáš. „No a co? Ona se ta megera nepodělá,“ řekla Renata a pokračovala v přesunu. Za chvíli se zastavila a naříkala: „Přišla bych o všechny vlasy. Bolí to jako svině. Uděláme to jinak.“ Renata svlékla Tomášovi kalhoty i se spodním prádlem, udělala si z toho jakýsi turban a zmizela. Tomáš seděl za stolem jenom v košili a kravatě.

Přijela paní Kudláčková s vysavačem. Tomáš si myslel, že to bude dobré. Pod stůl není vidět, Renáta se vrátí každou chvíli a babu zabaví. Nebylo to dobré. Paní Kudláčková zapnula vysavač a první, co udělala, zajela s ním pod Tomášův stůl. Sklonila se a málem vlezla pod stůl jako Renáta.

„To bych do vás nikdy neřekla, pane Majer!“ zaječela paní Kudláčková. Vypnula vysavač a odjela s ním na chodbu. Tam přemýšlela, co bude dělat.

Přicházely dvě starší dámy z reklamačního oddělení a za nimi skotačila načesaná Renata s balíčkem v ruce. Paní Kudláčková se zeptala těch prvních dvou: „Setkala jsem se s exhibicionistou. Co mám dělat?“ První dáma řekla, že exhibicionisté jsou osoby zcela neškodné. Stačí na takového muže zakřičet a nestyda zmizí. Druhá dáma prohlásila, že se naposledy s něčím takovým setkala před čtyřiceti lety, když šla z tanečních. Paní Kudláčková dámám poděkovala, vzdychla a otevřela dveře Tomášovy kanceláře. Doufala, že už bude oblečený, ale pro jistotu zařvala: „Jdu luxovat!“ Potom zkontrolovala, jestli je Tomáš oblečený. Když zjistila, že ne, vzdychla a pustila se do práce.

Do místnosti vstoupila Renata. Byla veselá, Tomášovi hodila kalhoty a paní Kudláčkové řekla: „Můj chlapec se polil kafičkem, musela jsem mu to jako správná milenka vyčistit. Co říkáte mým šatičkám, paní Kudláčková?“ Uklízečka řekla: „Moc ti to sluší, Renátko, moc.“

Tomáš chtěl vstát, aby se mohl obléknout, ale uvědomil si, že to kvůli paní Kudláčkové jaksí nejde. „Já se otočím,“ řekla uklízečka a smířlivě dodala: „Hlavně že jste normální, pane Majer. Já už jsem si myslela, že jste úchylák.“

Dvě dámy z reklamačního oddělení seděly v cukrárně, pily kávu a papaly dortíčky. Klábosily o tom, co zažily při odchodu z práce.

První dáma: „Ty myslíš, že se Majer té Kudláčkové ukazoval?“

Druhá dáma: „Já nevím, ale je fakt, že byl jiný než jin-
dy. Byl rozcuchaný a připadalo mi, že byl červený.“

První dáma: „Já myslím, že je to blbost, vždyť má Ma-
jer v kanceláři tu rezavou potvoru. Ta svedla všechny
chlapy v baráku. Je mladá a i když chodí nemožně oblé-
kaná a kroutí zadkem, musí být pro něj zajímavější než
Kudláčková.“

Druhá dáma: „Tak to pozor, Jiřinko! Ta rezavá mrcha
se teď dala na ženské. Víš, co se v podniku povídá. Sama
jsem ji slyšela, jak v umyvárně zpívala slečně Mrázové,
víš, to je ta nová, malá: malinkou, malinkou, tu já mám
nejradši. Přijď za mnou po práci, na chlapy se vykašli.“

První dáma: „Já ti řeknu, jak to je, Vlastičko. Oni tihle
úchyláci táhnou spolu. On jí vodí holky, ona mu umo-
žňuje to odhalování.“

Druhá dáma: „Uhodilas hřebík na hlavičku, Jiřinko.
Řekni mi ale, proč si Majer nevybere na předvádění té
mužské ohavnosti někoho mladšího?“

První dáma: „To je jasné, Vlastičko. Úchylným oso-
bám na věku jejich obětí nezáleží!“

Druhá dáma: „To je pravda. Renata včera dorážela na
Novákovou a té je přes čtyřicet. Prohmatávala jí prsa. Že
prý hledá bulku. Novačka držela jako beran a Renata se
smála jako blázen. Mezitím Březinová Novákové ukra-
dla odloženou blůzu a podprsenku a běžela s tím do ved-
lejší kanceláře. Tam oba pány pozvala, aby se šli na něco
podívat. Renata tu Březinovou úplně zkazila. Bývala to
taková tichá, slušná dívka.“

Dámy se rozešly do svých domovů. Přes noc nabraly
sílu a druhý den vykládaly svým kolegyním o hrůzách,
které zažily. První dáma vyprávěla, že viděla úplně nahé-
ho Majera a že na to má dva svědky. Druhá dáma líčila,
jak se Renata milovala v šatně s Březinovou.

Těžko říct, která dáma příběh víc zveličila. První pří-
běh známe, druhý spočíval v tom, že Renata vjela Březi-
nové rukou pod sukni. Březinová krásně zaječela a honila
Renatu po šatně. Ať už tak nebo tak, Tomáš Majer se od

té doby stal mužem se špatnou pověstí. Jako Renata. Dali dva zvrhlíky do jedné kanceláře.

Pánové si Renaty a Tomáše nevšíмали, ale ženy na ně dorážely. Březinová přišla za Tomášem do kanceláře, významně se dívala na zip jeho kalhot a řekla: „Tak dělej! Neboj se, jsme tu sami.“

Renatu některé ženské provokovaly v šatně. Svlékaly se před ní víc, než bylo nutné, a pozorovaly ji, co bude dělat. Renata jim hrála divadlo. Vzdychala, kroutila se. Jednou řekla Renata Tomášovi: „Vsadila bych se o tenhle kufřík šminek, že šest ženských z našeho podniku by si dalo říct a šlo by se mnou do postele.“ Tomáš zabručel, že je mu to jedno.

V Londýně se Tomášovi a Renatě pracovně dařilo. Ubytování a stravování bylo dobré. Renata byla ve svém živlu. Všichni se domnívali, že je to nějaká herečka nebo zpěvačka. Za pár dnů padla na Tomáše únava. Měl pocit, že mu Renata odebrala půl mozku. Ta žila na plný plyn. Vypadala líp a líp. Žádná únava, jenom tanec a smích. Tomáš nemohl to tempo vydržet. Večer ji pustil do světa a sám šel spát. Druhý den našel vzkaz:

*Dala jsem svůj život v sázku,
našla jsem si novou lásku.*

Bylo to napsáno rtěnkou na zrcadle. Tomáš přemýšlel, jestli je rád nebo ne. Došel k závěru, že se dá žít i bez Renaty. Je to krásná ženská, ale je to číslo. Je starší než on a je to zvíře. Renata se za dva dny vrátila a krátce nato se vrátili společně do Prahy.

Tomáš s Renatou spolu zase seděli v kanceláři jako bratr a sestra. Neseděli dlouho. Oba dali výpověď. Renata proto, že ji ta práce nebavila, a Tomáš proto, že se stal přes noc kapitalistou. Renata šla pracovat do kosmetického salonu. Odešla o něco dřív než Tomáš, což bylo dobře. Kdyby se Renata dozvěděla, že Tomáš dostal po jednom dědečkovi továrnu na kancelářský nábytek a po druhém

dědečkovi vilku v Dolních Měcholupech, bylo by zle. Renata by se do Tomáše určitě zakousla jako klíště.

SANDRA

Tomášův otec prodal družstevní byt na sídlišti a chatu s protivným sousedem a odjel do Norska chytat lososy. Měl tam kamarády a vhodné klimatické podmínky. Tomášova matka jela s ním. „To víš, Tomášku, žena následuje svého muže,“ řekla.

Tomáš zůstal v Praze. Dostal továrnu a vilku. Osud mu k tomu ještě přidal paní Čapkovou a Sandru.

Továrna na kancelářský nábytek byla třicet kilometrů za Prahou, což nevadilo, ale byla tu jedna okolnost, která Tomášovi vadila. Menší polovina továrny patřila jakémusi Čermákovi. Ten měl dceru Sandru. Pánové Čermák a Majer se domluvili, že jejich dětičky Sandra a Tomáš se vezmou. Tomáš se na přidělenou snoubenku díval chvílemi nevraživě, chvílemi s láskou. Sandra se na Tomáše dívala s vyloženým odporem. Odjela na rok do Spojených států. Naučí se tam anglicky, a pak se uvidí.

Vila v Dolních Měcholupech byla kdysi krásná, ale zub času její vzhled značně nahlodal. Tomáš dostal za úkol dát dům do pořádku. Dohlížet na Tomáše a starat se o něj dostala za úkol paní Čapková, vysoká, kostnatá a energická žena. Paní Čapková byla hospodyně z povolání. Tvrdila, že se znala s Tomášovým pradědečkem a že dědečkovi pomohla do hrobu. Na Tomáše se vrhla s takovým elánem, že Tomáš říkával: „Ta ženská pomůže do hrobu i mně.“

Tomáš začal chodit do hospody. Na jednu stranu to bylo dobře, protože sehnal elektrikáře, zedníka, instalatéra a pokrývače. Na druhou stranu to bylo špatně, protože se Měcholupy dozvěděly, že Majer je továrník. Kolem Tomáše se začala točit spousta lidí. Kamarádi, ženy, vyžírkové, notorici, žadatelé o půjčku a další. Tomáš pře-

stal do hospody chodit a pořídil si do zrekonstruované vily saunu, posilovnu a psa. O sauně paní Čapková prohlásila, že je to sídlo neřesti, o posilovně, že je to mrhání silou a o psovi, že je to podvraťák, kterého jí byl čert dlužen.

Za čtrnáct dní čert vtipně umístil do vily dalšího voříška. Se sháněním psa neměl čert mnoho práce, protože vila stála blízko útulku pro opuštěná zvířata. Útulek býval chronicky přeplněn.

„Ani kůrku chleba těm čoklům nedám,“ řekla paní Čapková a dodala: „Luxovat si budeš ode dneška sám, Tome.“ Tomáš pokrčil rameny a odjel do továrny. Byl tam pochopitelně naprosto zbytečný, ale měl pocit, že pracuje.

Když se vrátil, paní Čapková krájela na stole horu masa pro psy a přátelsky s nimi rozmlouvala. Voříškové byli vykoupání a učesaní. „Zakazuji ti, Tome, kupovat těm čoklům nějaké granule. Jsou hubení jak lunt. Potřebují slepičí a hovězí maso, aby měli sílu. Vitamíny a stopové prvky jim dodám sama,“ řekla paní Čapková a nakládala maso do nových misek. Na jedné misce bylo napsáno Petr a na druhé Pavel. Opodál stály dvě menší misky na vodu, které byly označeny také tak.

„Ano, tetinko,“ řekl Tomáš. Měl říct správně „prate-to“, ale musíte uznat, že to nezní hezky. Tomáš byl rád, že paní Čapková vzala pejsky na milost. Jména Petr a Pavel mu připadala pro psy naprosto nevhodná, ale neodvážil se namítnout ani slovo.

Jednoho pěkného letního dne seděl Tomáš na zahradě před domem a meditoval: „Co dělá má budoucí manželka Sandra? Příští měsíc už přijede. To ten rok utekl! S kolika muži se milovala? Je to jedno, stejně mi to neřekne. Já tady žil jako mnich. Nebýt toho, že jsem párkrát navštívil veselý dům a koupil si dvě holky najednou, ani bych nevěděl, jak ženská vypadá. Pak byla ještě ta pokladní od Meinla a ta servírka z Dubečku. To je pravda, ale jinak nebylo nic.“

Zeshora se ozval hlas paní Čapkové: „Petříčku, Pavlíčku, papání!“ Tomáš si uvědomil, že nejdřív dostávají najíst zásadně psi a teprve potom on. Potom si vzpomněl na výrok roku. Byl to pochopitelně výrok paní Čapkové. Zněl: „Pavlíčku, neseď si na tu studenou zem, nastydnou ti kuličky!“

Po obědě se Tomáš vrátil na zahradu. Voříškové Petr a Pavel zuřivě štěkali a doráželi na něco malého kulatého. Tomáš se tam šel podívat. Nebyl to ježek, jak se původně domníval. Byla to dvě kořata. Dvě chlupaté koule. „Jsou to peršani!“ vykřikl a zahnal psy do patřičné vzdálenosti. Malé perské kočičky byly zanedbané a neuvěřitelně hubené. Bylo na nich jenom těch pár dlouhých chlupů. Kořata byla asi tak dva měsíce stará. Nebyli to kocourkové, ale kočičky. To víte, když někdo bydlí pár metrů od útulku pro opuštěná zvířata, tak se vyzná. Na druhé straně dostává danajské dary. Někdo hodil kořata přes plot.

„Ta havěť půjde okamžitě z baráku, Tome!“ ječela paní Čapková, když jí Tomáš přinesl kočičky ukázat.

„Tetinko, perské kočky se prodávají za dvacet tisíc. Podívej se, jak jsou ta kořata krásná!“ řekl Tomáš. Potom zahrál na citlivou strunu paní Čapkové a řekl: „Petříček a Pavlíček je zachránili před smrtí!“ Paní Čapková vzdychla a vypravila se k Meinlovi pro přepravky, kočičí záchody a hrudkující stelivo.

Za měsíc byla kořata jako dvě buchtíčky. Voříškové Petr a Pavel vzali kořata na milost. Kočky si hrály s jejich ocasy, pily vodu z jejich misek a dorážely na ně předními tlapkami se zataženými drápkami.

Přijela Sandra. Podívala se na voříšky, zaregistrovala kočky, nedala Tomášovi pusy a řekla: „Místo toho, aby ses staral o naši továrnu, provozuješ v Měcholupech druhý útulek pro opuštěná zvířata.“

Sandra odešla do svého pokoje, který byl hodně daleko od Tomášovy ložnice. Tomáš mlčel a přemýšlel. Pes je věrnější a ovladatelnější než žena. Kočka je výborná

na mazlení. Jenže sebekrásnější a sebeinteligentnější pes vám knoflíček ke košili nepřišije a s kotaty se na večeri nechodí.

Tomáš nechal Sandru vyspat a ukázal jí továrnu, která vzkvétala. Potom ji vzal na večeri a doma ji pozval do své ložnice. Sandra kupodivu přišla, ale tvářila se jako člověk, který jde k zubaři.

Tomáš tu noc udělal tři zásadní chyby. První chyba spočívala v tom, že zapomněl na milostnou předehru. Byl sexuálně vyprahlý a maličká Sandra se mu líbila. Okamžitě se pustil s vervou do díla. Sandra se s tím smířila, ale tušila, že milování nedopadne dobře. Měla pravdu. Zanedlouho na ni padlo sto kilogramů živé váhy a zůstalo ležet bez pohybu.

Sandra se vrtěla a snažila se tu horu odstrčit. Zatím rozzlobená nebyla. Říkala si: „Bože, jak je ten chlapec nezkušený!“

Tomáš vstal a udělal druhou chybu. Šel ke dveřím a otevřel je dokořán. Do ložnice se vřítily oba voříškové a za nimi se přišouraly kočky. Všechna zvířata postupně naskákala do postele. Přes Sandru přeběhlo šestnáct tlapiček. Zvířata si hledala svůj důlek tak, jak byla zvyklá. Sandra začala ječet. Teď už rozzlobená byla. Že se Tomáš neumí milovat, to jí nevadilo. Člověk si nějak poradí, ale ten zvěřinec jí vadil.

Tomáš udělal třetí a poslední chybu. Místo toho, aby Sandře vysvětlil, že zvířata mají krásné kožíšky, sdělil jí, že je bláznivá americká hysterka.

„Možná, že jsem hysterka. Když chceš, tak americká, ale blázen jsi ty. Tebe si za manžela nevezmu, ani kdybys byl poslední muž na světě,“ řekla Sandra. Odkopla jednoho psa a jednu kočku a odešla tak, jak byla, to jest úplně nahá, do svého pokoje. Svou noční košili tam nechala. Bylo to to jediné, co Tomášovi po Sandře zbylo.

ISABELA

Tomáš se probudil až v poledne. Sedl si na posteli a zjistil, že se mu po včerejší prohýřené noci točí hlava. Přemýšlel, který bar a jaké lihoviny mu to udělaly. Po deseti minutách to vzdal. Vzpomněl si, že má večer rande, ale nevěděl kde a s kým.

„Tome vstávej! Za chvilku tu je tvůj tatínek a maminka. Už jsou na letišti. Zvířata odved' k panu Říhovi. Slíbil mi, že se o ně ty dva dny postará,“ ozval se hlas paní Čapkové.

Odpotácel se do koupelny. Proudý studené vody zvítězily nad alkoholem a Tomáš začal vypadat a myslet jako normální člověk. Dostal strach. Až otci sdělí, že se rozešel se Sandrou, bude zle.

Psy a kočky odvedl k hodnému sousedovi. Bylo to úsilí marné, protože zvířata byla během dvaceti minut zpátky. Nejdříve se přiloudaly kočky, které hravě přelezly dvoumetrový plot. Kočka vyleze i na komín, když má chuť. Potom přiběhli voříškové. Ti se pod plotem podhrabali. Cestou každý z nich zakousl sousedovi jedno větší kuře, aby se nevraceli s prázdnou.

Roční pobyt na téměř absolutně čistém vzduchu v severním Norsku udělal starému Majerovi dobře. Jeho nervy byly z ocele. Nad smečkou zvířat nonšalantně mávl rukou a mlčky přehlédl tisíce psích a kočičích chlupů, které byly naprosto všude. Nad Sandrou mávl rukou a řekl: „Tak se holt fabrika prodá a každý dostane svůj podíl.“

Byla tu ale jedna mrzutost. Tomášova maminka si přála, aby se Tomáš oženil. Toužila po vnoučatech. Asi jí bylo v Norsku smutno.

Tomáš začal promyšleně shánět nevěstu. Na scéně se objevila španělská dívka Isabela. Byla o rok mladší než Tomáš, žila v Madridu a toužila po rodině. Pokud se někdo domnívá, že si Tomáš namluvil Isabelu při svých cestách po Evropě, tak se hluboce mýlí. Tomáš ve Španělsku nikdy nebyl. Sehnal Isabelu přes internet.

Paní Čapková řekla panu Říhovi: „Mně připadá Tomáš duševně vyšinutej. Praha je plná pěkných holek a on si najde nevěstu na druhém konci světa!“ Pan Říha odpověděl: „Bať, bať.“

Tomáš se vypravil do Španělska. Jel autem, protože nespěchal. Isabela nebydlela ve velkém domě s početnou rodinou, ale žila sama v malé garsonce. Pracovala od nevidím do nevidím. O Španělkách se říká, že jsou ohnivé. Isabela rozhodně ohnivá nebyla. Dala v posteli nohy od sebe, to je pravda, ale tím její divočení skončilo.

Tomáš strávil v Madridu několik dnů. Isabela chodila do práce a Tomáš se coural po městě. Hodně přemýšlel. Isabela se mu líbila, ale ženit se mu nechtělo. Uvažoval: Pes je mnohem věrnější než žena. Na druhé straně je žena na některé úkony vhodnější, například na milování. Se sebekrásnějším a sebeinteligentnějším psem se milovat nemůžete. Postavme si otázku: Kdo je roztomilejší? Pes, kočka nebo žena? Tady odpověď jednoznačně umisťuje na první místo kočku. Ne nadarmo se o pěkné ženě říká: To je ale kočka!

Jsou zde ale ještě doplňky. Tam vede bez všech diskuzí žena. Psi mají obojky a vodítka. Kočky chudinky nemají nic, kdežto Isabela má doplňků dvě skříně. Některé její věci jsou velmi roztomilé, je to tím, že je malá. Měří 156 cm. Tomáš se díval na její boty, které stály vedle jeho bot v předsíni u dveří. Tomášovy boty byly velké, dalo by se říct až obludné. Botičky Isabely byly maličké, roztomilé. Psům by to tak nepřipadalo. Ti by okusovali a ožizlávali jedny boty jako druhé.

Konečně Isabela dostala dovolenou. Tomáš ji naložil do auta a vyrazil s ní na dlouhou cestu do Prahy. Cestou se staly tři mimořádné události.

První noc strávili Tomáš a Isabela v malém hotelu ve Španělsku blízko hranic s Francií. Bylo horko a tak nechali otevřené okno. V noci Tomáše vzbudil jakýsi šramot. Zahlédl nějakou postavu. Vyskočil z postele. Zloděj zmizel. S ním Tomášova peněženka, ve které měl všech-